

FŐLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZI KEZDŐDALNAKI

Rovatok

Címlap

Ma történt

Prof. Robert Faurisson: A soá-biznisz krachja felé + Feigelson, un menteur d'Auschwitz (en français)

antidogma.hu, cs, 2010/01/28 - 20:40 **Soá-mánia**

A „soá” egy héber szó, amely katasztrófát jelent, és a megsemmisítés, a népirtás, a holokauszt szinonimájává vált. Claude Lanzmann ezt a címet adta végtelen hosszúságú filmjének. Marek Edelman, az 1943-as varsói gettófelkelés egyik vezetője szerint a film „unalmas”, „érdektelen” és „elhibázott” (1). A média általános mozgósítása ellenére a franciák – beleértve a franciaországi zsidó közösséget is – szándékosan elszabotálták ezt a penzumot. (...) Noha Francois Mitterrand, II. János Pál és a világ más nagyjai is kiálltak érte, semmi nem használt. A tévécsatornák sokáig ellenálltak a nyomásnak, de végül megtörttek, és leadták ezt a gigantikus, majdnem 9 és fél órá (!) giccsot.

Lanzmann el akarja velünk hitetni, hogy a zsidó genocídium megtörtént, az emberirtó gázkamrák pedig léteztek. Márpedig a filmje mindenekelőtt azt mutatja be, hogy nincsenek sem bizonyítékok, sem tanúk, és ahogyan azt a revizionisták kimutatják, a gázkamrák és a megsemmisítés egy és ugyanazon mítosz részei. Egyébként pedig, ha a valóságról lenne szó, akkor azt nem a Soá-val, hanem dokumentumokkal igyekeznének nekünk bebizonyítani az összes tévécsatornán, különadásban, főműsor időben.

Az igazság az, hogy Hitler deklarálta ellenségeiként kezelte a zsidókat, ki akarta őket űzni Európából, és sokukat munka- vagy koncentrációs táborokba rakta. Ezek közül egyesekben krematóriumok voltak a holttestek elégetésére, de egyikükben sem volt emberirtó gázkamra. Ezeknek az állítólagos vágóhidaknak a léte ugyanis fizikai, kémiai, topográfiai, építészeti és dokumentáris természetű lehetetlenségekbe ütközik. A zsidók sorsa banálisán szörnyű volt. Gondoljunk csak a foszforbombákkal megölt vagy a Keletről Nyugatra való „áttelepítésük” közben lemészárolt német gyermekekre.

Sem parancs, sem terv, sem költségvetés

Lanzmann tökéletesen tisztában volt az exterminációs elmélet törékenységevel és a revizionista érvek szilárdságával. Adott egy kolosszális emberirtó vállalkozás, amelynek nyoma sincs parancsok, tervnek és költségvetésnek! Ami pedig e különleges bűncelekmény különleges eszközét illeti, ez egész egyszerűen felszívódott! Végül még a Le Nouvel Observateur is azt visszhangozta a nagyközönségnek, hogy a szakértők bevallották: „A gázkamráról semmiféle fotó nem létezik” (2), ez azt jelenti, hogy amit a turistáknak gázkamráként mutogatnak Struthofban, Mauthausenben, Hartheimben, Dachauban, Majdanekben és Auschwitzban, az csak átverés. Lanzmann részt vett a Sorbonne híres konferenciáján (1982. június 29. – július 2.), ahol ezekkel a kegyetlen tényekkel hirtelen a két szervező, Raymond Aron és Francois Furet is szembesülni volt kénytelen. Lanzmann tehát megerősítve érezte magát a meggyőződésében, hogy bizonyítékok és dokumentumok híján egy varázsfilmrel és „tanúvallomások” tömegével fogja letorkolni a revizionistákat. Miért is ne?

Filmet készíteni a semmivel

Így aztán Lanzmann vasúti síneket, köveket és tájakat filmezett unásig, ezeket az idegesítő képeket pedig nehézkesen lírai kommentárokkal, valamint a deportálások és elgázósítások „felidézésére” szánt kamerajátékokkal kíséri. Ő maga mondja pátosszal: „Addig filmeztem ezeket a treblinkai köveket minden szögből, hogy végül beszélni kezdtek” (3). Bizonyítékok nélkül azt állítja, hogy a náci eltüntették gigantikus bűncelekményük nyomait, és kijelenti, hogy „ezt a filmet a semmivel kellett elkészíteni, levéltári dokumentumok nélkül mindent ki kellett találni (4), tehát a nyomok nyomainak a nyomaival kellett filmet csinálni (...)”, hiszen „a semmivel visszajutunk a semmihez” (5). A csacsenerrei még inkább csodálják emiatt. „Egyetlen egy archív kép sincs benne”, kiált fel elragadtatottan J.-F. Held (6). „Ez a film egy fantasztikus átszítálás” (7). André Glucksman számára „az a film ereje, hogy nem azt mutatja be, ami történt – attól óvakodik –, hanem azt, ami történhetett” (8).

Ily módon a nézővel azt hitet el a filmkészítő, amit akar. A képzelet csak azt kéri,

Február 13.

1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres kereszties hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnék egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifjúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek” szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé”, dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber” Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszászok hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal után, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven sűrűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni büntettek egyike volt, amelynek okozót Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának pusztá eszköze lett volna”, írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrövidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Győző
- Videótár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- Felhasználó létrehozása
- Elfelejtett jelszó

Navigáció

- o Friss tartalom
- Hírovasó

qualsiasi sito web in qualsiasi lingua

yahoo
msn
CNN
N.Y. Times

▶ Traduzione di testo con un solo clic
▶ 1.400 dizionari gratuiti per utenti Babylon
▶ Controllo ortografico per e mail e messaggi immediati

Prova gratuitamente

Download gratis

hogy megmozgassák, és megesik, hogy az eredmény túlszárnyalja a legmerészebb reményeket is. A meggyőző művészetére büszke Lanzmann egy amerikai újságnak kijelentette: „Egy illető azt írta nekem, miután megnézte a filmet, hogy első alkalommal hallotta egy kisgyerek kiáltását egy gázkamrában. Talán azért, mert megmozdult a képzelete” (9). Az auschwitzi főtáborban Lanzmann lefilmezte a krematóriumot, ahol a turistáknak egyrészt megmutatják a kemencetermet, másrészt egy belőle nyíló másik termet, amelyet gázkamrának neveznek (noha valójában egy hideg hullakamráról van szó). Nos hát, a kamera az első teremben marad, ahol addig ismétli a pirutteket, hogy az állítólagos gázkamra hirtelen és villanásnyi ideig tartó, szinte teljes sötétségbe vesző feltűnését csak a szakértő szem észleli. A laikus néző azt hiheti, hogy Lanzmann egy gázkamrát mutatott neki, holott az egész egy puszta átvágás. Ami Lanzmannt illeti, ő egyszerre állíthatja, hogy bemutatta vagy nem mutatta be ezt a „valódi” vagy ezt a „hamis” gázkamrát. Ugyanígy van minden.

A film egy mulasztásos hazugsággal kezdődik. A kivitelezését lehetővé tevő anyagi támogatók között Lanzmann óvakodik megemlíteni fő megrendelőjét: Izrael Államot. Személyesen Menahem Begin irányzott elő 85 ezer dillárt az általa „zsidó nemzeti érdeknek” nevezett tervre (10). Lanzmann mindenféle anyagi és szóbeli csalással élt mind egyes interjúalanyok, mind a néző megtévesztése végett. Német „tanúinál” néha „egy olyan intézet nevében jelentkezett be, amelynek az a célja, hogy felderítse az igazságot az európai zsidók állítólagos genocídiumáról (...)”, és pénzzel győzte meg a habozókat” (11). A jelek szerint visszaélt a „doktori” címmel, és Walter Stier „tanú” esetében dr. Sorelnak adta ki magát. Első számú „tanúja” Abraham Bomba borbély, aki egy „égbekiáltóan igaz” jelenetben a saját üzletében eljátssza, hogy miként vágott haját a „treblinkai gázkamrában”. Ez egy újabb átvágás. Bomba New Yorkban volt fodrász, Izraelben vonult nyugdíjba, és Lanzmann ott bérelt ki egy helyiséget, és rendezte meg a jelenetet Bomba egyetértésével (12).

Fodrászszalon a gázkamrában

Térjünk át pontosan a film „tanúira”. Esetükben nem a szó jogi értelmében vett tanúkról van szó, mert egyikük tanúvallomását sem ellenőrizték. Nem voltak szembesítések, egyikük tanúvallomását sem adták le teljességében, és a 350 óta forgatásból Lanzmann csak kilenc és fél órát szánt rájuk. Ráadásul a „tanúvallomásokat” szisztematikusan megcsonkították, csupán töredékesen szolgálják fel nekünk azokat, önkényesen választott képekkel illusztrálva, hogy befolyásolják a nézőket.

A soá reklámozói mindenekelőtt Abraham Bomba tanúvallomását tartották érdekesnek, pedig tele van anyagi természetű lehetőségekkel és súlyos árnyékokkal. Bomba azt akarja velünk elhitetni, hogy Treblinkában egy olyan helyiségben működött, amely egyszerre volt fodrászszalon és gázkamra! A szoba az alig 16 négyzetméteres volt. Ebben a szűkös térben az elmondása szerint 16-17 fodrász volt, és padok. Bejött 60-70 nő számtalan gyerekkel, és kb. 8 perc kellett, hogy mindnyájukat megkopasszák. Eközben senki nem hagyta el a helyiséget. Ezután újabb 70-80 nő lépett be nagycsomó gyerekkel, és a kb. tíz percig tartott a hajvágás. Tehát akkor már 146-167 személy tartózkodott ott, nem számítva a gyerekeket és a padokat. Ez tiszta nonszensz. Az ily módon összenyomott fodrászok szünet nélkül dolgoztak, csak időnként hagyták el a szobát, alig öt percre, amely az áldozatok elgázosításához, a hullák eltávolításához és a helyiség kitakarításához kellett: tehát „minden tiszta” volt. Azt nem mondják meg nekünk, hogy milyen gázt használtak, hogyan juttatták be, és hogyan szellőztették a művelet után. Lanzmann nem teszi fel ezeket a kérdéseket. Egy villámgyors hatású gázra lett volna szükség, amely nem tapad a felületre és nem marad benne az eltávolítandó holttestekben. Bomba nyilvánvalóan csak egy mitomán, akit valószínűleg J.-F. Steiner Treblinka c. könyvének a 191. oldala inspirált, amelyet még egy P. Vidal-Naquet is undorító hamisítványként leplezett le (13), és amely – részben legalábbis – Gilles Perrault regényíró műve (14).

Az Auschwitz-mítosz eredetében Rudolf Vrba „tanú” áll, akit a legjobb körülmények között internáltak Birkenauban (ahol külön szobája volt), és aki 1944 áprilisától annyi képtelenséget mesélt Auschwitzról, hogy 1985 januárjában a torontói Zündel-perben egy megalázó szerencsétlenség érte: az ügyész, aki az ő tanúvallomására hivatkozott egy revizionista ellenében, hirtelen abbahagyta a további kikérdezését, mert annyira nyilvánvalóvá vált, hogy Vrba egy megrögzött hazudozó, aki kitalált tényeket és számokat. Például azt mondta, hogy személyesen számolt meg 150 ezer franciaországi zsidót, akiket 24 hónap alatt elgázosítottak Auschwitzban. Márpedig Klarsfeld kimutatása szerint a háború egész idején összesen 75.721 zsidót deportáltak Franciaországból a német táborokba. Amikor felszólították, hogy adjon magyarázatot Himmler állítólagos auschwitzi látogatására vonatkozóan, amelyre új gázkamrák felavatása alkalmából került volna sor, ő, a legszigorúbb pontosság embere a „licentia poetarum” (a költői szabadság) elvére hivatkozott.

A tanú, akit meztelen szépségek mentettek meg

Filip Müller „tanú” Rudolf Vrba kiköpött mása. A Trois ans dans une chambre a gaz d'Auschwitz (Három év egy auschwitzi gázkamrában) c. éremlyítő bestseller szerzője, amely valójában egy Helmut Freitag nevű német irodalmi „néger” műve, aki nem habozott plágiumot elkövetni (ld. Carlo Mattogno: The Filip Müller's Plagiarism”, in Aushwitz: un caso di plagio). A plágium forrása Nyiszli Miklós Orvos voltam Auschwitzban c. bestsellere. A filmben Müller azt állítja, hogy birkenau nagy gázkamrában egyszerre három ezer személyt lehetett elgázosítani, hogy az elgázosítás pillanatában „majnem mindenki az ajtó felé rohant”, és hogy „ott, ahol a Ciklon B-t

1974. február 13. A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetunió kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért” állampolgárságától megfosztja és az országból kizsuppoltatja Alekszandr Szolzsenyicin Nobel-díjas író. (Vö. 1922. augusztus 16.)

beöntötték, üres volt (a terem)". Attól óvakodik, hogy elmondja: a kérdéses szoba (valójában egy hideg kamra, Leichenkeller) legfeljebb 210 négyzetméteres volt, ami lehetetlenné tett volna minden mozgást. Azt mondja, csak három-négy óra kellett, hogy egy ekkora tömeg bemenjen a ruhatárba, levetkőzzön, átmenjen a gázkamrába, majd megtörténjen az elgázosítás, a hullák kemencékbe szállítása és elégetése. Azt nem mondja, hogy csak 15 égfője volt, és egy hullá hamuvá égetéséhez másfél órát szánva 12 napon és 12 éjjen át megszakítás nélkül kellett volna működniük egy ilyen technikai bravúr kivitelezéséhez. És naponta több szállítmány elgázosítandó és elégetendő áldozat volt! A filmben elmeséli, hogy az áldozatok a cseh és a zsidó nemzeti himnuszot, a Hatikvát énekelték. Itt az a „tanúvallomás” inspirálta, amely szerint az áldozatok a lengyel himnuszot és a Hatikvát együtt zengték, mígnem ez a két dal összeolvadt az Internacionáléban (15). A filmben nem, de a könyvben (154-155. old.) azt is elmeséli, miután elszánta magát arra, hogy meghal a gázkamrában, egy raj fiatal és meztelen szépség lebeszélte erről, akik erőszakkal kilökték őt onnan, hogy egyedül haljanak meg, ő pedig tanúként szolgáljon. A 83. oldalon azt állítja, hogy a náci orvosok a még élő férfiak és nők combját és nemi szervét tapogatták, a haláluk után pedig az áldozatokból kivett darabokat egy tartályba dobták (az eredeti német verzióban a tartályok rángatózó mozgást végeztek az izmok összehúzódása hatására) (16).

Ez Filip Müller, Lanzmann nagy „tanúja”

A Jan Karski nevű „tanú” fellengős pátozzsal beszél a varsói gettóról, de nem mond róla semmi érdemlegeset. Kár, hogy Lanzmann nem kérdezte ki őt a belzeci táborban szerzett állítólagos tapasztalatairól. Karski ugyanis azt mesélte, hogy ott a zsidókat oltatlan mésszel ölték meg vagonokban. „Még lábujjgizetben sem emliteném ezt meg”, mondta ezzel kapcsolatban Raul Hilberg (17).

Raul Hilberg „tanúként” sokkal értékesebb. Lanzmann bírálta, hogy filmjében helyet adott ennek az ausztriai származású amerikai professzornak, aki egyik tábor sem ismerte. Hilberg az exterminacionista elmélet pápája. Az az ember, aki végül beismerte, hogy sem parancs, sem terv, sem költségvetés nem létezett a zsidók kiirtására vonatkozóan, ő mégis reménytelenül hisz benne. Őt az értelmiségi reménytelensége teszi érdekessé. A film minden figyelmes nézője látni fogja, hogy elmélete védelmében Hilberg pusztá spekulációkba bocsátkozik. Ez különösen szembeszökő a német vasútra vonatkozó fejtegetésében, amely a lehető legnyíltabban szállította a varsói zsidókat Treblinkába, pontos menetrend szerint. Ebből Hilberg arra következtet, hogy ily módon a zsidókat gázkamrába küldték Treblinkában, ám azt egyetlen pillanatban sem bizonyítja, hogy valóban voltak ott gázkamrák.

Suchomel „tanú” őrmester volt Treblinkában. Egészen addig, amíg nem az emberirtó elgázosításról beszél, viszonylag pontos. Amint ezt a fejezetet érinti, elkezd kódósítani. Nem jelöli meg sem az elhelyezését, sem a kiterjedését, sem a működését. Egyszer „a gázkamrát” említi, másszor „gázkamrákat” mond, anélkül, hogy Lanzmann megkérné a kétértelműség feloldására. Azt sem mondja meg, hogy milyen gázt használtak, csak „motorokról” beszél. A törvényerejű legenda szerint ott egy „dízelmotor” (Gerstein) volt, márpedig a dízel alkalmatlan a megfullasztásra. Azt mondja, hogy az érkezése napján „éppen abban a pillanatban, amikor arra jártunk, kinyitották a gázkamrák ajtóit, és az emberek burgonyaként zuhantak ki belőlük”. Tehát legfeljebb hullákat látott, de semmi nem teszi lehetővé, hogy azt állítsa: a helyiség egy gázkamra volt. Éppen csak megérkezett. Legfeljebb egy mendemondáról számolhat be. Egyébként, minden, amit mond, csupán azt jelenti, hogy ebben a táborban voltak zsidók, holttestek, talán egy vagy két máglya és valószínűleg voltak fertőtlenítő tusok és gázkamrák. Megmutatja egy tervrajz alján, de a félhomályban. Mi ez a tervrajz? Szavahihető tanúként beszél az auschwitzi elgázosításokról, holott Auschwitzba be sem tette a lábát. Ugyanígy beszél a treblinkai elgázosításokról, de sohasem szemtanúként. Azokra az autodidaktákra hasonlít, akik egy adott témában előadást tartanak ugyan a tanulmányaik eredményéről, de akiket egy közvetlen és pontos egyszerű kérdés is zavarba hozna. Lanzmann azonban sohasem teszi fel neki ezt a kérdést.

Amióta a gázkamrák mítoszát veszély fenyegeti, arra törekednek, hogy rávessék magukat a fantomszerű gázkamionok mítoszára. Lanzmann sokat sétáltat bennünket kamionban (a „megvezetés” értelmében – a ford. megj.). A „tanú” talán éppen ebben a témában a legkevésbé valószínűek és a legellentmondásosabbak. Hogy mentse a tétet, Lanzmann ránk erőlteti egy dokumentum elolvasását (ő, aki nem akart dokumentumokat) a Saurer különleges teherautókról. Kész csapás a számára, mert súlyosan manipulálta a szöveget, megpróbálva kivenni belőle a leglátványosabb abszurdításokat. A szakértők azonban megtalálják a teljes dokumentációt az NS-Massentötungen durch Giftgas-ban (18).

Treblinkában egyáltalán nincs titok

Ami a Treblinka környéki derék lengyel parasztokat és a vonatvezetőket illeti, őket különösen a személyvonatokkal érkező zsidók gazdagsága kápráztatta el, és ha gondoltak is arra, hogy a németek meg fogják ölni ezeket a zsidókat, azt hitték, hogy megfojtják vagy felakasztják őket. Emberirtó elgázosításról egyikük sem tudott, márpedig ez ipari méretekben nem kerülhetett volna el a figyelmüket. A Varsótól 100 kilométerre fekvő Treblinkában nem volt semmilyen titok. A Lanzmann által faggatott Richard Glazar a filmben nem mondja el, amit Gitta Sereny Honeyman történésznek elmondott: a Varsó és Treblinka között élő összes lengyel ismerte a helyet, gyakran jöttek üzletelgetni a táborbeli zsidókkal, különösen a parasztok. Az ukrán órök bevónásával prostitúció zajlott. Treblinka egy igazi „cirkusz” volt a parasztok és a prostitúáltak számára (19).

Lanzmann fél a revizionistáktól. „Gyakran találkozom olyanokkal, akik azt mondják, hogy a filmem nem objektív, mert nem mutatunk interjúkat a holokauszt tagadóival. De ha megpróbálunk erről vitatkozni, egy csapdába kerülünk” (21).

Valójában azon ritka esetekben, amikor a revizionisták vitára tudtak készíteni exterminacionistákat, ez utóbbiak mindig leégtek. A nagyközönség azonban egyre kevésbé érti, hogy miért utasítják el a tévé- és rádióvitákat. Ha a revizionisták hazudnak, miért nem nyilvánosan buktatják le őket? Nem maga Serge Klarsfeld (a franciaországi holokauszt-lobbi egyik kulcsfigurája – a ford. megj.) ismerte be, hogy a gázkamrák létezéséről még nem tettek közzé „valódi bizonyítékokat”, csupán „bizonyítékkedzeteket” (21)?

Az utolsó háború Németországgal 1945. május 8-án véget ért, de egyesek szerint láthatóan tovább kell folytatni, kitartóan terjesztve a háborús propaganda rettenetes találmányait, akár bírósági perekkel, akár a média útján, amely egyre inkább fokozza a holokausztikus tamtamot. Pedig meg kellene állni. Már túlzásba vitték. A béke és a megbékélés más magatartást követel. A soá-biznisz zsákutcába vezet. A fiatal zsidó nemzedékeknek jobb dolguk is lehetne a holokauszt-vallás abszurd hiedelmeibe való bezárkózásnál. Az új nemzedék által a film iránt tanúsított érdektelenség a hivatalos mitológia elvetésének az első jele, legalábbis a második világháború és következményei tekintetében.

- 1) Le Monde, 1985. november 2.
- 2) Le Nouvel Observateur, 1983. április 26.
- 3) Libération, 1985. április 25.
- 4) Le Matin de Paris, 1985. április 29.
- 5) L'Express, 1985. május 10.
- 6) L'Évenement du jeudi, 1985. május 2.
- 7) L'Autre Journal, 1985. május
- 8) A. Glucksmann, Le Droit de vivre, 1986. február-március
- 9) The New York Times, 1985. október 21.
- 10) The Jewish Journal (N.Y.), 1986. június 27.; Agence télégraphique juive, 1986. június 20.
- 11) Annette Lévy-Willard és Laurent Joffrin, Libération, 1985. április 25.
- 12) Jean-Charles Szurek, L'Autre Groupe 10, 1986, p. 65.; The times, 1986. március 2.; L'Autre Journal, 1985. május
- 13) P. Vidal-Naquet, Les Juifs, la mémoire et le présent, Maspero, 1981.
- 14) Le Journal du Dimanche, 1986. március 30.
- 15) B. Mark, Des Voix dans la nuit, Plon, 1982, p. 247.
- 16) Sonderbehandlung, München, Steinhausen, 1979, p. 74.
- 17) E. Meyer, „Recording the Holocaust”, The Jerusalem Post, 1986. június 28.
- 18) E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl és mások, NS-Massentötungen durch Giftgas, Frankfurt, S. Fischer, 1983, p. 333-337.
- 19) G. Sereny Honeyman, Into that Darkness, A. Deutsch, London 1974, p. 193.
- 20) Jewish Chronicle (London), 1986. február 6.
- 21) VSD, 2986. május 29.

1987. június 18.

Lu dans le quotidien "France-Soir" du 27 janvier un article intitulé "Raphaël Feigelson, ce Français qui a conduit les Russes à Auschwitz" qui commence ainsi :

« Fils d'un marchand de machines à coudre parisien originaire de Lituanie, il avait, résistant, été arrêté à Toulouse, puis déporté à Auschwitz. S'étant évadé, il a permis la libération du camp. »... Ce garçon qui a « permis la libération du camp » avait alors « presque 19 ans » ! On verra que tout le reste de l'article est grotesque.

Le même jour le Pr Faurisson écrivait à ce sujet :

Ce Raphaël Feigelson a toujours menti comme il respirait. En 1945, il a affirmé qu'il était mort à Auschwitz 7 (sept) millions de personnes (R. Faurisson, Ecrits révisionnistes (1974-1998), p. 1731, où sont fournies source et explications).

Dans les commentaires qu'on entend ou qu'on lit ces jours-ci (fin janvier 2010), nos propagandistes et journalistes ont tendance à dire qu'il est mort à Auschwitz 1 100 000 personnes dont 1 million de juifs. Le chiffre indiqué sur 21 stèles est de 1 500 000 personnes. Les stèles précédant celles-ci indiquaient, jusqu'en avril 1990, le chiffre du procès de Nuremberg : 4 millions. Jusqu'à présent la plus basse estimation exterminacionniste a été celle de Fritjof Meyer (mai 2002) : 510 000.

Le vrai chiffre pourrait avoir été, de mai 1940 à janvier 1945, de 125 000 morts pour Auschwitz et la trentaine de camps qui lui étaient rattachés. Les épidémies de typhus ont exercé leurs ravages, surtout en 1942, y compris dans les rangs des Allemands, et jusque chez les médecins-chefs.

Les nombres des cadavres entreposés en attente de crémation étaient soigneusement répertoriés par les Allemands dans leurs « registres de dépositaire » (Leichenhalenbücher) mais, jusqu'à présent aucun chercheur indépendant n'a pu consulter ces registres.

RF

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges